

Art. 6. W czasie trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia policja państwowa w stosunku do osób wojskowych otrzymuje uprawnienia wojskowej Żandarmerji, w służbie zaś wartowniczej otrzymuje prawa wart wojskowych.

Art. 7. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia go w Dzienniku Ustaw. Odwołanie niniejszego rozporządzenia nastąpić może na podstawie uchwały Rady Ministrów.

Art. 8. Wykonanie tego rozporządzenia poleca się Ministrowi Spraw Wojskowych i Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Naczelnik Państwa i
Przewodniczący Rady Obrony Państwa
J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:
Witos

512.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 6 sierpnia 1920 roku

o podoficerach zawodowych.

Art. 1. W celu należytego wyszkolenia oddziałów wojskowych tudzież podniesienia bojowej i technicznej sprawności wojska ustanawia się w wojsku polskiem instytucję podoficerów zawodowych.

Art. 2. Podoficerem zawodowym mianować można każdego, kto po odbyciu obowiązkowej służby w wojsku stałym zobowiąże się pisemnie do czynnej służby w wojsku stałym na stanowisku podoficera zawodowego na okres czasu przepisany w niniejszem rozporządzeniu (art. 4) i odpowiada następującym wymaganiom:

- a) jest obywatelem polskim,
- b) ukończył z pomyślnym wynikiem conajmniej 2 klasy państwowej lub przez Państwo uznanej szkoły średniej,
- c) ukończył z pomyślnym wynikiem szkołę podoficerską lub inną równorzędną specjalną szkołę wojskową,
- d) włada poprawnie językiem polskim w słowie i piśmie,
- e) ukończył przynajmniej 20 lat życia,
- f) jest nieposzlakowany,
- g) w wypadku małoletności złoży urzędowe potwierdzenie zezwolenia ojca, względnie opiekuna na pozostanie w wojsku na stanowisku podoficera zawodowego.

Art. 3. Podoficerów zawodowych mianuje Minister Spraw Wojskowych.

Minister Spraw Wojskowych może prawo mianowania podoficerów zawodowych przekazać dowódcom wojskowych okręgów generalnych.

Art. 4. Czas służby podoficera zawodowego ustanawia się na lat 12. Do okresu tego wlicza się czas poprzednio przez podoficera odbytej czynnej służby w wojsku stałym.

Minister Spraw Wojskowych z ważnych przyczyn może zwolnić podoficera zawodowego na jego prośbę ze służby przed upływem powyżej wskazanego okresu czasu.

Art. 5. W czasie wojny podoficerowie zawodowi pozostają w szeregach przymusowo, niezależnie od zmobilizowania ich rocznika i zachowują wszelkie uprawnienia osobiste.

Art. 6. Za niesumienne pełnienie obowiązków służbowych, nieodpowiednie zachowanie się uchybiające godności żołnierza, jako też za inne wykroczenia, podoficerowie zawodowi podlegają usunięciu ze służby tylko na podstawie orzeczenia karno-sądowego lub dyscyplinarnego.

Art. 7. Ustanawia się 4 stopnie podoficerów zawodowych:

- 1) kaprała,
- 2) plutonowego,
- 3) sierżanta,
- 4) sierżanta-sztabowego.

Art. 8. Uposażenie podoficerów zawodowych podczas ich służby czynnej tudzież zaopatrzenie ich po opuszczeniu tej służby reguluje osobna ustawa.

Art. 9. Podoficerowie zawodowi po odbyciu dziesięcioletniej służby uzyskują prawo do urlopu z pełnem uposażeniem na czas 6 miesięcy celem odbycia kursu albo praktyki, potrzebnej do uzyskania posady w służbie państwowej lub prywatnej.

Postanowienia przejściowe.

Art. 10. Podoficerowie, podoficerowie zawodowi i gażysty bez rangi, z b. armii rosyjskiej, austro-węgierskiej i niemieckiej oraz z b. polskich formacji wojskowych, którzy obecnie pełnią czynną służbę wojskową, mogą być zamianowani podoficerami zawodowymi, jeżeli pisemnie zobowiążą się do służby w wojsku stałem na okres czasu przepisany w niniejszem rozporządzeniu (art. 4) i odpowiadają warunkom określonym w art. 2 ust. a, d, f, g.

Pod temi samemi warunkami mogą być zamianowani podoficerami zawodowymi w Wojsku Polskiem podoficerowie, podoficerowie zawodowi i gażysty bez rangi z b. armii rosyjskiej, austro-węgierskiej i niemieckiej tudzież z b. polskich formacji wojskowych, którzy zgłoszą się do służby wojskowej najpóźniej w ciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i o ile dostatecznie usprawiedliwią powody opóźnienia się ze zgłoszeniem się do Wojska Polskiego.

Art. 11. Czas służby odbytej na stanowisku podoficera, podoficera zawodowego lub gażysty bez rangi w b. armii rosyjskiej, austro-węgierskiej lub niemieckiej zalicza się jako służbę w Wojsku Polskiem na stanowisku podoficera zawodowego, czas zaś takiej służby w b. polskich formacjach wojskowych zalicza się podwójnie.

Art. 12. Podoficerowie zawodowi z b. armii austro-węgierskiej, którzy na tem stanowisku przesłużyli przynajmniej 12 lat, lecz z powodu stanu wojennego lub innych przeszkód od nich niezależnych od byłych władz austro-węgierskich certyfikatu nie otrzymali, mogą na zasadzie wniesionej i odpowiednio udokumentowanej prośby otrzymać od Ministra Spraw Wojskowych zaświadczenie wysługi lat, równoznaczne z certyfikatem.

Art. 13. Rozporządzenie niniejsze nie ma zastosowania do podoficerów zawodowych marynarki wojennej.

Art. 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczas w Wojsku Polskiem stosowane postanowienia, będące w sprzeczności z niniejszym rozporządzeniem.

Naczelnik Państwa i
Przewodniczący Rady Obrony Państwa:
J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:
Witos.

513.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 6 sierpnia 1920 roku

o majstrach wojskowych.

Art. 1. W celu zapewnienia wojsku potrzebnej ilości rzemieślników i profesjonalistów, wyspecjalizowanych w zawodach niezbędnych do celów wojskowych — ustanawia się w Wojsku Polskiem instytucję majstrów wojskowych.

Art. 2. Ustanawia się 3 stopnie majstrów wojskowych:

- a) młodszego majstra wojskowego,
- b) majstra wojskowego,
- c) starszego majstra wojskowego.

Art. 3. Majstrem wojskowym można mianować każdego, kto:

- a) jest obywatelem polskim,
- b) odbył obowiązkową czynną służbę w wojsku stałym,
- c) pisemnie zobowiązał się do służby w wojsku na stanowisku majstra wojskowego przez okres czasu w niniejszym rozporządzeniu wskazany (art. 7) i
- d) ukończył z pomyślnym wynikiem wojskową szkołę fachowców albo przedstawił dostateczny dowód ukwalifikowania w rzemiośle lub w zawodzie potrzebnym do celów wojskowych i złożył egzamin przed komisją wyznaczoną do egzaminowania majstrów wojskowych (art. 4).

W wyjątkowych wypadkach, gdy interes służby tego wymaga oraz w czasie wojny majstrem wojskowym mianować można kandydatów nieodpowiadających wymaganiu ust. b., o ile posiadają przynajmniej 6-tygodniowe wyszkolenie rekruckie w jednym z rodzajów broni.

Art. 4. Ilość, skład i siedzibę komisji egzaminacyjnych dla majstrów wojskowych (art. 3) określa Minister Spraw Wojskowych, który zarazem wydaje bliższe postanowienia o tym egzaminie.

Art. 5. Majstrów wojskowych mianuje Minister Spraw Wojskowych. Prawo mianowania może on jednak przekazać dowódcom wojskowych okręgów generalnych.